

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΜΑΝΗΣ

(ΣΚΙΤΣΟ ΥΠΟΧΟΝΔΡΙΟΥ)

ΩΜΙΚΩΤΕΡΟΝ δυστυχισμένον, ἄστειότερον ἐτοιμοθάνατον δὲν ἐγνώρισα ἄλλον ἀπὸ αὐτόν.

Ἀπὸ δέκα, ἀπὸ δέκα πέντε ἤδη ἐτῶν εἶνε ἕτοιμος νὰ ταξειδεύσῃ, νὰ ἀποχωρισθῇ τὸν μάταιον τοῦτον κόσμον καὶ νὰ ξεκινήσῃ διὰ τὰς αἰωνίους μονὰς ! Πιστεύει σοβαρῶς ὅτι ἔκτοτε τὸν περιτριγυρίζει ἐπιμόνως ὁ Χάρος καὶ ὅτι, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, δὲν θὰ διαφύγῃ φεῦ ! τὸ σκληρόν του δρέπανον. Ἔως τώρα τοῦλάχιστον, χιλιάκις ἐπρομηθεύθη εἰσιτήριο διὰ τὸν ἄλλον κόσμον. Καὶ ὅμως τὸ ἀκάτιον τοῦ Χάρωνος δὲν τὸν διεπόρθμευσεν εἰσέτι εἰς τὴν Ἀχερουσίαν. Ζῇ ἀκόμη ὁ ταλαίπωρος, κινεῖται, τρώγει — δηλαδὴ τρώγεται μᾶλλον — καὶ μελετᾷ διαρκῶς τὴν «Νοσολογίαν». Νομίζει ὅτι τὸ εἰσιτήριο αὐτὸ διὰ τὴν ἄλλην ζωὴν εἶνε... aller-retour. Φθάνει εἰς τὰς πύλας τοῦ Ἄδου καὶ ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν ἡ θανατοφοβία αὐτῇ τὸν ἔχει τόσῳ πελιδνὸν καὶ τεταραγμένον, ὥστε δὲν ἤξεύρεις ἂν πράγματι τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρόκηται νὰ καταβῇ εἰς τὸν τάφον, ἢ ἂν πρὸ μικροῦ ἐδραπέτευσεν ἐκ τοῦ νεκροταφείου !

Νομίζει ὅτι πάσχει. Ὅτι πάσχει ἐπικινδύνως μάλιστα. Ἀπὸ τί ; Ἀπὸ τίποτε δυστυχῶς. Ἐὰν προσεβάλλετο ἀπὸ κινὲν πραγματικὸν νόσημα, θὰ ἦτο ἤδη ὑγίης. Ἀλλ' αὐτὸς προσβάλλεται ἀπὸ ὅλας ἀλληλοδιαδόχως τὰς ἀσθενείας ὅσας γνωρίζει, ὅσας ἀναγινώσκει, ὅσας ἀκούει. Ὅλα τὰ κεφάλαια τῆς παθολογίας διέρχονται διὰ τῆς τεταραγμένης φαντασίας του. Κατορθώνει καὶ ἀνακχλύπτει ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ συμπτώματα ὅλων τῶν νόσων. Τρώγει ὡς βοῦς ἑξαφνα καὶ νομίζει ὅτι πάσχει ἀπὸ καρκίνου τοῦ στομάχου· λωγνεύει ὡς καταβόθρα, καὶ ὅμως πιστεύει ὅτι πάσχει ἀπὸ φθίσιν τῶν ἐντέρων. Καὶ ἡ ἱστορία αὐτῇ διαρκεῖ ἀδιachόπως. Σήμερον εἶνε ἀρθριτικός· αὔριον διαβατικός· με-

θαύριον ψαμμιακός· τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀσθματικός· τὴν μεθεπομένην, φυματικός!

Ἐνίοτε μάλιστα ἀνακαλύπτει καὶ ἀνυπάρχτων νόσων συμπτώματα. Κάποτε, διὰ νὰ τὸν εἰρωνευθῶ, διὰ νὰ παίξω μᾶλλον, τοῦ ἐξέφρασα τὴν ὑποψίαν ὅτι πιθανὸν νὰ προσεβλήθῃ καὶ ἀπὸ χοληριοσκληροδερματοχυστίτιδα!! Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ἡ τρομερὰ αὐτὴ νόσος αὐτοσχεδιάσθη ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ ἐξεφωνήθη μὲ τρομερὰν δυσκολίαν· ἀλλ' αὐτὸς μὲ τρομερὰν ἐπίσης εὐκολίαν τὴν ἐπίστευσε τόσον ὥστε σχεδὸν ἤρχισε νὰ δοκιμάζῃ καὶ τὰ φρικαλέα συμπτώματά της!

Μὲ ἠτένισε κάτωχρος καὶ πνευστιῶν ἐκ τοῦ τρόμου:

— Λές καυμένη νὰ μ' εὔρη κι' αὐτὸ τὸ κακό;

— Χμ!... Ἐέρω κ' ἐγώ!... Βλέπω ἐκεῖ εἰς τὸ πτερύγιον

τοῦ δεξιοῦ σου ὥτὸς μίαν μικρὰν σύσπασιν. Αὐτὸ εἶνε κακὸν σημεῖον... Για' ἔχε τὸν νοῦν σου!...

Ἐξήγαγε μολυβδοκόνδυλον· ἐσημείωσε τὴν νόσον· καὶ ἀπῆλθε κλονιζόμενος, — ἴσως διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ ἄλλην μίαν φορὰν τὰς ἀποσκευάς του διὰ τὴν αἰωνιότητα.

Τὴν ἐπομένην ἦλθε πρὸς συνάντησίν μου μὲ τὴν ὄψιν ὀλιγώτερον ἀπελπιστικὴν. Εἶχεν ἀγρυπνήσει ὅλην τὴν νύκτα ξεφυλλίζων τὰ ἱατρικὰ

καὶ συγγράμματα καὶ ἐρευνῶν τὴν ἀστείαν νόσον!

— Μὰ ἐκύτταξες καὶ τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις; τοῦ εἶπα, μὲλις συγκρατῶν τὸν γέλωτα.

— Δὲν ὑπάρχει πουθενά!

— Αἶ! τότε, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει, τὴν ἐγλύτωσες!... δὲν ἔχεις φόβον!...

* *

Καὶ ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον τοῦ ἀενάου φόβου τὰ πάντα ὑποπτέυει, διυλίζει, μεγαλοποιεῖ. Καὶ τὰ πλέον ἀσήμαντα λαμβάνουν τρομακτικὰς διαστάσεις εἰς τὴν φαντασίαν του: ἀπλοῦς βήξ, τοῦ φαίνεται προμήνυμα βρογχίτιδος· τυχαῖον πτόνισμα τῷ ἀνακαλεῖ τὸ φάσμα τῆς πνευμονίας· ἂν αἰσθανθῇ βάρος τι εἰς τὸν στόμαχον, ἐκ πολυφαγίας ἴσως, τὸ ἐκλαμβάνει ὡς προειδοποίησιν τοῦ κοιλιακοῦ τύφου. Καὶ παρατηρεῖ ἀδιακόπως τὴν γλῶσσάν του εἰς τὸν καθρέπτην, μήπως ἐξιχνιάσῃ κάμμιαν ὑποπτον ἐπιβουλήν τῶν ἐντέρων!

Θερμομετρεῖται δις καὶ τρίς τῆς ἡμέρας. Καὶ περιπίπτει συχνὰ εἰς θανάσιμον μελαγχολίαν, διότι καὶ συχνὰ ἀνακαλύπτει βαθμὸν τινα πυρετοῦ, τὸν ὁποῖον τοῦ φιλοδορεῖ βέβαια ἡ διηγετικὴ ἔξαψις τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀνησυχίας. Κἀποτε τὸ θερμόμετρόν του, ὡς διὰ νὰ τὸν εἰρωνευθῇ καὶ αὐτὸ τέλος πάντων, εἶχε σταθῇ, ἐκ βλάβης τῆς ὑδραργυρικῆς στήλης, εἰς τοὺς 39 βαθμοὺς. Καὶ αὐτός, ἐπὶ ὁλόκληρον ἑβδομάδα κατεβρίζεν ἀνὰ εἴκοσι κόκκους κινίνης καθ' ἑκάστην, διὰ τὰς πολεμήσας τὸν πυρετόν, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐσημείωσε τὸ ἄστεϊον θερμόμετρον. "Ὅταν τὸ ἀνεκάλυψεν, ἠσύχασε· ὁ ἐφιάλης τοῦ ἔφυγεν· ἠγόρασεν ἄλλο· ἐθερμομετρήθη ἐκ νέου· καὶ ὁ πυρετός . . . τοῦ ἔπεσε !

*
*
*

Μὲ τὸ ὥρολόγιον ἐμπρὸς ἐξετάζει τὸν σφυγμὸν του, ἂν ἡ καρδιά του πάλλῃ φυσιολογικῶς. Τίς οἶδεν· ἴσως εἶνε, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα, καὶ καρδιακός ! Ἐτυχε νὰ διαβάσῃ μίαν νεωτέραν θεωρίαν ὅτι αἱ καρδιαλγίαι εἰσὶ κληρονομικαί, καὶ τώρα ἀνακαλεῖ κατὰ νοῦν ὅτι εἰς μακρυνὸς συγγενῆς του, τρίτου ἢ τετάρτου βαθμοῦ, ἔπαθε — πρὸ τριάντα ἢ σαράντα ἐτῶν — ἐκ συγχοπῆς ! "ὦ, αὐτὴ ἡ κακοῦργος κληρονομικότης ! Ἀναμφιβόλως ἡ ἀφορμὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐχάθησαν ὅλοι οἱ ἐκ πλαγίου καὶ ἀπ' εὐθείας συγγενεῖς του, θὰ τὸν θανατώσῃ, σήμερον ἢ αὔριον, καὶ αὐτὸν ἐξάπαντος !

Καὶ ἀμύνεται ὁλονὲν ὁ ταλαίπωρος. Καὶ ὀπλίζεται μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις, διὰ νὰ ἀποκρούσῃ τὸν ἐνεδρεῦοντα θάνατον, πρὸς τὸν ὁποῖον σκιαμαχεῖ δονχιστωτικώτατα !

Εἶνε ἐφωδισμένος μὲ ὅλα τὰ ἀντισηπτικά, τὰ ἀπολυμαντικά. Κάμφορες, φανικά ὀξέα, συμπτυμέ, ὅλα εἰς ἐνέργειαν. Ἀκούει ὅτι εἰς κάποιον χωρίον τῆς Ἀχαρνανίας ἔξαφνα ἔγιναν χροῦσματα εὐφλογίας καὶ

τρέχει ἀσθμαίνων νὰ ἐμβολισθῇ διὰ πεντηκοστὴν ἴσως φόρᾶν! Μανθάνει ὅτι εἰς τὴν Βομβάην ἐνέσκηψεν ἡ πανώλης καὶ λιποθυμεῖ ἐκ φόβου· σχεδὸν ἀρχίζει νὰ πιστεύῃ ὅτι αὐτὸς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ εἶνε τὸ πρῶτον πανωλικὸν κροῦσμα! Καὶ σπεύδει νὰ ὑποβληθῇ προεξοφλητικῶς εἰς τὴν ἀντιπανωλικὴν θεραπείαν. Βράζει τὸ νερόν διὰ νὰ ἐξοντώσῃ τὰ μικρόβια τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Δίδει συχνὰ τὰς ἐκκρίσεις του πρὸς ἀνάλυσιν, καὶ κάμνει συγκριτικὰς μελέτας διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ λεύκωμα, τὸ σάκχαρον, τὸ οὐρικὸν ὀξύ, τὰ κρύσταλλα!

Ἀλλάσσει ἀκατάπαυστα δωμάτιον. Τὸ ἓνα τοῦ φαίνεται ὑγρὸν· τὸ ἄλλο πολὺ θερμόν· τὸ πάρα πᾶνω ὑποπτον· τοῦτο εἶνε πολὺ σκοτεινόν· ἐκεῖνο ἔχει πολὺ φῶς· αὐτὸ δὲν εἶνε εὐάερον· τὸ ἄλλο εἶνε ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἄνεμον. Καὶ μετακομίζεται ἀδιακόπως, μὴ ὑποπτεύων ὁ δυστυχὴς ὅτι μὲ τὸ ἴδιον κάρρον, τὸ ὁποῖον μεταφέρει τὰ πολυβασανισμένα μπαούλά του, κρουθαλεῖ καὶ τὴν θανατοφοβίαν του. Ἀπολυμαίνει τὰ ἔπιπλά του, τοὺς τοίχους, τὸ ἔδαφος, τὰ ἐνδύματα, τὴν ἀτμοσφαῖραν, τὰ σκεύη μὲ θειώδη ὀξέα, μὲ ποικίλους ἀποπνικτικοὺς ὑποκαπνισμοὺς, καὶ μόνον τὸ μίasma τοῦ φόβου δὲν ἐσκέφθη νὰ ἀπολυμάνῃ ποτέ. Τροποποιεῖ δεκάκις τῆς ἡμέρας τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς. Παύει νὰ τρώγῃ λ.χ. τὸ βωδινόν, διότι μανθάνει ὅτι προδιαθέτει εἰς τὴν ἀρθρίτιδα· τὸ χοιρινόν, διότι ὑποκρύπτει τὴν τριχιάσιν· τὴν ντομάταν, διότι περιέχει ὀξαλικὸν ὀξύ· τὰ μῆλα, διότι φιλοξενοῦν τὸ μικρόβιον τῆς διφθερίτιδος· τὰ λάχανα, διότι καὶ εἰς αὐτὰ ἐμφωλεῖται ἄλλος πάλιν ἐχθρὸς ἀόρατος — τὸ κωλιβακτήριον!

Θεέ μου! τόση λοιπὸν ἀπειρία δολοφόνων μικροκόσμων γύρω του; Ποῦ νὰ σταθῇ; Τί νὰ κάμῃ; Πῶς νὰ σωθῇ;

*
*
*

Ἡ μήπως τάχα δὲν διεξάγει ὁ δυστυχὴς ἀπεγνωσμένον ἀγῶνα καὶ μὲ τὰς παλιμβουλίας τῆς ἀτμοσφαίρας; Μεσουρανεῖ λ.χ. καυστικὸς ὁ ἥλιος· ἀλλὰ τὸν βλέπετε ἐγκεκορδυλημένον ἐντὸς χειμερινοῦ παλτοῦ καὶ μὲ τὴν ὀμβρέλαν ὑπὸ μάλης, διότι ἔφαγε τὸ βαρόμετρον τοῦ ἐσημείωσεν ὑγρασίαν, ἣ διότι ἀνεκάλυψεν ἐν αἰῶνι — ἐν ἐπιλήψιμον δηλαδὴ — νέφος ἐκεῖ πέραν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος. Ἄν βρέξῃ; Ἄν φυσήσῃ κανὲν δολιὸν ρεῦμα

βρόχον τοῦ ἐσημείωσεν ὑγρασίαν, ἣ διότι ἀνεκάλυψεν ἐν αἰῶνι — ἐν ἐπιλήψιμον δηλαδὴ — νέφος ἐκεῖ πέραν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος. Ἄν βρέξῃ; Ἄν φυσήσῃ κανὲν δολιὸν ρεῦμα

αέρος; Ἡ μήπως τάχα ἡμπορεῖ νὰ ᾔνε ἡσυχος τὸ θέρος μὲ τὰς ἡλιάσεις καὶ τὰς ἡμιπληγίας, τὸν χειμῶνα μὲ τὰς βρογχοπνευμονίας, τὸ ἔαρ μὲ τὰς διαταράξεις τῆς κυκλοφορίας, τὸ φθινόπωρον μὲ τὴν θανατηφόρον ὑγρασίαν του;

Ζυγίζεται συχνὰ ἐπὶ τῆς πλάστιγγος διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ τελευταία δίκαια εἰς ἣν ὑπεβλήθη, τοῦ ἠϋξησης ἢ τοῦ ἡλάττωσε τὸ βάρος τοῦ σώματος. Ἀλλοίμονον δὲ ἂν ὁ ζυγιστὴς κάμῃ καμμίαν ἀπάνθρωπον ἀπροσεξίαν ἢ ἀστεϊότητα.

* *

Ὅτι ἦτο ὁ σχολαστικώτερος τῶν ἐγωϊστῶν, ἐὰν ἴσα-ἴσα δὲν ἦτο καὶ τύραννος ἀνηλεὲς τοῦ ἰδίου του ἐγώ. Μὲ τὰς ἀενάους καὶ ἀπελπιστικὰς προσπάθειάς του νὰ διασώσῃ, νὰ προστατεύσῃ, νὰ προφυλάξῃ τὴν ἀπανταχόθεν ἀπειλουμένην ὑπαρξίν του, κατορθώνει ἀσφαλῶς νὰ τὴν βασανίζῃ, νὰ τὴν δηλητηριάξῃ, νὰ τὴν φονεύῃ.

Καὶ βασανίζει καὶ τοὺς ἄλλους ὁ ἀλιτῆριος! Φαρμακεύει καὶ τῶν ἄλλων τὴν ζωὴν, ὅσοι ἔτυχε νὰ εἶνε πλησίον του — συγγενεῖς, οἰκεῖοι, φίλοι, γείτονες, ἔνοικοι, διαβάται. Δὲν σκέπτεται, δὲν συγκινεῖται, δὲν ἐνδιαφέρεται ἢ μόνον διὰ τὸ μικροσκοπικόν του ἐγώ. Ἀξιοῖ νὰ προσέχουν, νὰ συγκινοῦνται καὶ νὰ παθαίνονται ὅλοι διὰ τὴν κατάστασίν του. Σὰς ὁμιλεῖ αἰωνίως διὰ τὴν ὑπονομευθεῖσαν υἰείαν του, διὰ τὰς ἀτελευτήτους παθήσεις ποῦ τὸν μαστιζοῦν, διὰ τὰς ἀλγηδόνας ποῦ αἰσθάνεται πάντοτε, ἐδῶ, ἐκεῖ, παραπάνω, ἐμπρός, ὀπίσω, εἰς τὰ νεφρά, εἰς τὸ ἥπαρ, εἰς τὴν σπονδυλικὴν στήλην, εἰς τὰς ἀρθρώσεις, εἰς τὸ ὑπογάστριον, εἰς τὰ δάκτυλα, εἰς τὴν πτέρναν, παντοῦ φεῦ! ὡς νὰ ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις ὅλη τῆς παθολογίας!

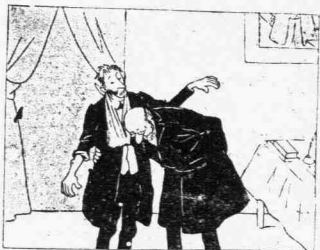
Ὁ ἰατρός του πρὸ πάντων εἶνε τὸ πλέον αξιοθρήνητον θῦμά του.

— Γιατρέ μου, στηθοσκοπήσέ με!

— Γιατρέ μου, κύτταξε τὸν σφυγμόν μου!

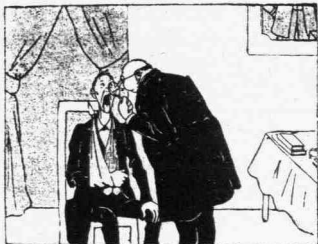
— Γιατρέ μου, εξέτασε καὶ τὴν γλῶσσάν μου!

Καὶ ὁ ταλαίπωρος ἰατρός — οἱ ἰατροὶ δηλ. τοὺς ὁποίους ἀλλόλασσει, ἕνα εἰς κάθε νέαν ἀσθένειαν, κινδυνεύει νὰ παραφρονήσῃ

ὁ ἄνθρωπος. "ὦ, εἶνε ἱκνός, ἐκ φόβου μὴ ἀποθάνῃ τάχῃ, νὰ πεθάνῃ ὅλους τοὺς ἰατροὺς τῆς ὑψηλίου!

"Ἄν εὐρεθῇ, ἂν παραπέσῃ δηλαδή, ἐκ πρᾶδρομῆς, εἰς εὐθυμόν τινα κύκλον, εἰς κἀνὲν συμπόσιον, εἰς γάμον, χορόν, συνανα-

στροφήν, αὐτὸς, ξένος πρὸς κάθε ἄλλην συγκίνησιν, ἀναίσθητος πρὸς τὴν κύκλῳ γελῶσαν χαράν, εὐαίσθητος μόνον εἰς τὰς φαντασιώδεις νόσους του, θὰ προσπαθῇ, μὲ τόνον θρηνώδῃ καὶ μὲ ὕφος Ἀυλέτου, νὰ φέρῃ εἰς τὸ μέσον τὸ ζήτημα τῆς υγείας του, τῆς ἀσθενείας του, τῆς ἐγγιζούσης καταστροφῆς του! Ὅμιλοῦν ἔξαφνα περὶ

τοῦ κινεζικοῦ πολέμου καὶ αὐτὸς θὰ μετατρέψῃ τὴν ὁμιλίαν εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ τύφου ἢ τῆς μηνιγγίτιδος. Συζητοῦν περὶ φόρου οἰκοδομῶν ἢ περὶ τῆς στέψεως τοῦ δεῖνα αὐτοκράτορος καὶ αὐτὸς θὰ σχετίσῃ τὸ θέμα μὲ τὸν κωλικόπονον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τοῦ διῆλθεν ἔξαφνα ἡ ἰδέα ὅτι ἐνοχλεῖται τὴν στιγμὴν ἐκείνην. "Ὅλα τὰ πράγματα τὰ βλέπει ὑπὸ τὸ πρῆσμα τῆς νοσομανίας του. Καὶ ὅλα, νομίζει, ὅτι τὸν ἐπιβουλεύονται, τὸν παραμονεύουν, σχεδιάζουν τὴν ἐξόντωσιν του: ὁ ἀήρ, τὸ φῶς, τὰ ζῶα, τὰ φυτὰ, μὴ ὑποπτευόμενος ὅτι ὁ φοβερός καὶ ἀπαίσσιος ἐχθρός, τοῦ ὁποίου ἀγωνίζεται νὰ διαφύγῃ τοὺς ὄνυχας, ἐνεδρεύει μόνον εἰς τὸ πνεῦμά του, εἰς τὸ βάθος τῆς ἰδίας του φαντασίας!

Καὶ μολονότι ἔχει τὴν ἔψιν πάντοτε ὠχρὰν καὶ περίτρομον ἐκ τοῦ φόβου, ὡς ὁ κητάδικος ὁ βαδίζων πρὸ τὸ ἱκρίωμα, ἐν τούτοις κἀνείς δὲν τὸν πιστεύει πλέον, δὲν συγκινεῖται, δὲν τὸν προσέχει, δὲν τὸν συλλογίζεται. Θὰ καταντήσῃ νὰ ἀποθάνῃ κάμμίαν φορὰν σοβαρῶς — διότι ἔως τώρα ἔχει ἀποθάνει εἰς τὰ ἀστεῖα χίλιες φορές — θὰ ἐξαπλώθῃ ψάρδὺς πλατὺς ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ φερέτρου, καὶ δὲν θὰ τὸν πιστεύουν οὐδὲ τότε ἀκόμη!

* *

Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ Χάρος, τὸν ὁποῖον τρέμει ἀδιαλείπτως, οὔτε τὸν ἐσυλλογίσθη οὔτε τὸν ἐπρόσεξεν ἀκόμη. Γύρω του

θερίζει τόσας ἄλλας ὑπάρξεις — ὄρυς γηραιάς καὶ τρυφερά ἀν-
θύλλια. Ἄλλ' αὐτὸν οὔτε κἂν τὸν ἤγγισε. Νομίζεις ὅτι διέρ-
χεται ἐπίτηδες πλησίον του, ἀπλῶς διὰ νὰ παίξῃ, διὰ νὰ γελάσῃ
μαζί του, ὡς νὰ αἰσθάνεται καὶ αὐτὸς πλέον εἶδος τι περιφρο-
νήσεως καὶ ἀποστροφῆς πρὸς ἄνθρωπον, ὅστις τὸν προκαλεῖ,
τὸν συλλογίζεται καὶ τὸν ἐξευτελίζει.

Καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ ἀστείος μελλοθάνατος ἐπὶ δέκα-πέντε, ἐπὶ
εἴκοσιν ἤδη ἔτη, νὰ εἶνε καὶ τοῦ Θανάτου φυγόδικος καὶ τῆς
Ζωῆς λιποτάχτης κωμικοτραγικώτατος !

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Ο ΚΑΛΟΓΝΩΜΟΣ

ἮΤΑΝ μνηλιὰ καμαρωτὴ
Μὲ πράσινα τὰ φύλλα
Μὰ τῆς ἐπέφταν οἱ ἀνθοὶ
Χωρὶς νὰ κάνῃ μῆλα.
Καὶ ἡ ἄμοιρη παρακαλεῖ
Κάθε διαβάτη ποῦ θὰ ἰδῇ,
Τὸν Ἥλιο νὰ ρωτήσῃ
Τὸ πότε θὰ καρπίσῃ.
Κι' ἀπ' ὅλους ἓνας μοναχὰ
Καλόγνωμος διαβάτης
Λυπήθηκε γιὰ τὴ μνηλιὰ
Π' ἀκούει τὰ δεινὰ της
Πῆγε, τὸν Ἥλιο ῥώτησε
Καὶ τοῦπε: — Σὺν ἀνθίσῃ
Τὴ ρίζα σκάψε, πότισε
Κ' ἐκείνη θὰ καρπίσῃ. —
Γυρίζει πίσω στὴ μνηλιὰ,
Τὴ σκάφτει, τὴν ποτίζει.
Κ' ἓνα σταμνὶ βρίσκει φλουριά
Κεῖ ποῦ τὴ γῆ σκαλίζει.
Κ' ἔτσι ὁ καλόγνωμος δὲ μιὰ
Γλυκεῖα στιγμήν πλουταίνει